

Szellemes szellemek.. 1.

Europress / Getty

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2017.

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 24 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Ságiné Szűcs Klára Mária:
SZÁZORI

II. helyezett lett:

Magyar Eszter:
Szellemes szellemek

III. helyezett lett:

Holécziné Tóth Zsuzsa:
Szelleműzés
című írása.

Gratulálunk!

Szeles György: Sissy

Erzsébet királynő, az imádott Sissy,
Derékbátort sors a temetőbe visz ki.
Nagy vagány volt ő, emellett szellemes,
A császárnak is intézett kellemes
Perceket: Schratt Katalin és egy viszki

Kutasi Horváth Katalin: Nyughatatlanka

Volt egy icipici szellem,
Öntudatos, szilárd jellem,
Nem fért soha a bőrébe,
Bebújt a rigó csőrébe,
Honnan békaként kuruttyolt,
Aztán megunta, kirukkolt,
Beugrott egy tigrisszájba,
Onnan meg egy oroszlánba,
Mind a kettő csak mekegett,
Csoda, hogy nem adott tejet...

Nem bírta magával a beste,
Mindig csupán csak azt leste,
Hogy csinálhat felfordulást,
Cicából csalt ki mordulást.
Rávette a krokodílust,
Öltsön jegesmaci stílust,
Hogyha bőregeret látott,
Bagolyhuhogásra váltott,
S megértette minden társa,
A barlangjuk szellemjárta...

Nem ismerte, hol a határ,
Rosszabb volt, mint kilenc tatár.
Meváltoztatta a lelket,
Átkódolt ő minden sejtet.
Hogyha sivatagba szállott,
Akkor tevében tanyázott,
Karavánja lassan haladt,
Bezzeg így már gyorsan szaladt!
Átrepülte az óceánt,
Megtréfált néhány habléányt.

Hamar megunt minden testet,
Elefánt bőrében festett,
Hosszallta a liba nyakát,
Így választotta a kacsát.
Sirály hangját kölcsönözte
Halnak, s légyként szállt körözve,
Neki szállt egy másik légynek,
Ni csak, szerelemben égnek,
Ez a nyughatatlan élet
Megtetszett a szellemkének.

Benne maradt a kis testben,
Ott köröz a Parlamentben,
Ide repül, oda rászáll,
Rossz döntések ellen ágál,
Hessegetik jobbra-balra,
Ő meg borsót hány a falra,
Nem számít jóra, csak jajra.
Szellemem dicsőbb már nem lesz,
Legfeljebb majd bennem ellesz...

Holécziné Tóth Zsuzsa: Az olasz kísértetek

Idén a szabadságunkat egy gyönyörű helyen Reggio Calabriában töltöttük. Tudjátok ez Dél-Olaszország, a maffia szülőháza. Igazi dél, szemben Szicíliával, gyönyörű hegyekkel és tengerparttal. A páromnak volt egy sebész kollégája aki itt született, és egyszer elhozta őt ide. Azóta szerelmes Ő ebbe a tartományba és most megmutatta nekem is. Most már együtt vagyunk szerelmesek.

Nem túlzok, ha azt mondom nektek, hogy fantasztikus utazás volt. Ehhez persze az ő kalandvágya, világlátottsága és lelkesedése kell. Bariba repültünk, és onnan egy bérelt kocsival mentünk tovább. Különböző falvakban és városokban, szállodákban és magánszállásokon szálltunk meg. Egy hét alatt több mint 2000 kilométert tettünk a kocsiba, ami talán elsőre nem tűnik soknak, de hegynek föl - völgynek le igen kalandos utakon jártunk. Volt olyan hely ahol rajtunk kívül ember talán már évek óta nem járt. Magasan a hóhatár felett kerestünk olyan városokat, amik már teljesen lakatlanok. Nincs munka, mindenki leköltözött a partra és elhagyták a házaikat, ahol talán születtek.

Olyan keskeny hegyi utakon jártunk ahol néhány helyen már leszakadt az út fele, a másik felére pedig leomlott a szikla. Félelmetes volt és lélegzetelállítóan gyönyörű. A kihalt városok pedig leírhatatlanok. Szomorúság, rejtély, félelem, szánalom, az ismeretlen utáni nosztalgia! Rengő érzés kavargott bennem, miközben próbáltuk megtalálni a legkevésbé veszélyes utat. Az út szélén villám sújtotta fa, a völgy felett gyönyörűen vitorlázó ragadozó madarak, alattunk széles folyómeder, amiben most nem volt víz, de így is érezkelni lehet: ha itt megindul a víz akkor hihetetlen erővel visz mindent ami az útjába kerül és a síkságon már hatalmasan szélesre terebélyesedik. És sehol egy ember. Az első este rémálmaim is voltak, annyira megérintett ez az egész. Azt álmodtam, hogy bezártak egy ilyen házba és kiáltásom visszahangzik a völgyben, de senki nem mer értem feljönni. De még ez is jó volt, mivel ritkán érint meg ilyen erővel valami. András olyan utat állított össze, amibe megpróbált mindenből egy kicsit belerakni. Nem csak kaland volt, hanem

SZELLEMES SZELLEMEK... 1.

---

finom ételek és borok, gyönyörű szállodák (egy Medici kastélyban is megszálltunk), egy kis lazítás a tengerparton, ahol a ki tudja megszabere rúgni a strandpapucsát versenyen második lettem. Persze biztosra mentem, mert előtte kipróbáltam a w.c. mögött. Ha érdekel, mi a trükk majd megmutatom, mivel ejtettem ámulatba a digó fiúkat.

Ami pedig végtelen jó élmény volt a táj szépségein túl, az a sok-sok kedves ember. Olyan őszintén kedvesek. Az egyik városban, San Focaban nem találtuk a szállodánkat, pedig a megadott címen álltunk. Én már láttam, hogy a kocsiban alszunk, mert minket becsaptak. Csak azt láttam, András egyre nagyobb helyi emberekből álló csoporttal rohangál föl s alá és keresik a szállodát. Ha a helyi sem ismeri, akkor biztos nincs is, ennyi. De aztán kiderült, hogy ez egy apartman, aminek a kulcsát Giovanni hozta is nagy ölelésekkel és sok-sok szóval. Mindenki nagyon megörült, hogy megoldódott a problémánk, végig pusziltak és öleltek minket, meghívtak estére a városka egyetlen éttermébe majd elszéledtek. Giovanni végtelen kedves volt, de legalább egy hete nem fürdött. Fogat pedig talán soha nem mosott. Tudtátok, hogy Olaszországban évente kevesebb fogkrém fogy mint a magyarországi fogyasztás fele? Ebben Giovanni is vastagon benne van. Két éjszakát töltöttünk ott, hajnalban kimentünk a halpiacra, hatalmas kardhalakat hoztak éppen. A reggelit a feleség készítette, de minden olyan édes volt ezért alig ettünk. Kétségbeesve kérdezte az asszony a férjét, hogy mit csináljon nekem, de magyaráztam nekik, nézzék meg én milyen vékony vagyok, alig eszem. Tündériek voltak.

Egyébként most tudtam meg, hogy az országnak ez a keleti partja, itt délen a Világörökség része, annyira szép partszakasz és ez nem túlzás. Ez az adriai part sziklás, amitől nagyon vadregényes és rendkívül tiszta a víz, de a part homokos, tehát nem kell cipőt húznod, mint Horvátországban. Álom szép. Talán csak azért nem felkapott, mert messze van. Csak az utolsó éjszakára nem foglaltunk szállást, úgy gondolta András majd kiderül, meddig jutunk el. Az én drága barátnőm ajánlott egy nagyon érdekes helyet, Alberobello (szép fa) városában a Truli házakat.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Ezek kőből épült, szintén kővel fedett kerek tetős házak. Nézzétek meg az interneten, mert nehéz így leírni. Nekünk is tetszett ezért foglaltunk szállást. Akkor még nem tudtuk, hogy a magas ár fordítottan arányos a ház nagyságával. Egy akkora házat képzeljétek el mint egy konyhó, amiben a fürdőszobában van egyetlen aprócska is ablak és az ajtón kívül ez az egyetlen nyílászáró. Mikor este lefeküdtünk és lekapcsoltuk a villanyt korom sötét volt. Olyan döbbenetesen feküdtünk, mint ha kriptában lennénk és akkor vettem észre, hogy az én kezeim a mellettem vannak összekulcsolva. András csak annyit mondott. Eszedbe ne jusson kimenni pisilni. Esélyem se lett volna, mivel a 'fürdőszoba' olyan kicsi volt, hogy a wc-t a mosdó alól kellett kihajtani ha zuhanyozni akartál, mert együtt a kettő nem ment. 10 percig kerestük hol kell lehúzni. A fenékmosó csövét megtaláltuk, de azzal a probléma viszont még nem volt megoldva viszont én rájöttem, hogy a wc-n ülve akár haját is lehet mosni. Nagyon kalandos volt, legalább is én élveztem. András kevésbé. Mikor meglátta, hogy hol kell aludni csak annyit mondott. Hívd fel a barátnődet! Most!

Utolsó napra hagytuk Palermot, komppal keltünk át Szicília szigetére, vonattal mentünk tovább, maradt még egy jó fél napunk a városra az este 10-kor induló repülőig. Miután megnéztük a normann katedrális, a párom kitalálta, hogy nézzük meg a conventini kapucinust - vagyis a katakombákat. Brrr... a katakombák! El tudtok képzelni egy helyet ahol egy pincerendszerben, hosszú - hosszú folyosókon át emberek alusszák örök álmukat? Ez a világ egyik legnagyobb múmiagyűjteménye! Koporsóban, vagy anélkül - felállítva a falak mentén, egy-egy sor drótkötéllal akadályozva meg hogy kibukjanak.

András természetesen fotózott és videózott legalább egy órán át - én pedig reszkettem. Higgyétek el, a palermoi katakombák a világ egyik legfélelmetesebb helye. A végén már kérleltem őket, hogy menjünk már föl a levegőre, mert nekem ebből nagyon elegendem van, amikor hirtelen kialudt a villany, és mi ott maradtunk az éppen csak derengő világosság mellett egy hosszú folyosón, melynek a két oldalán fedetlen koporsóban emberi maradványok fekszenek. A férjem persze rögtön mondta, mit izgulok, ezek csak tetemek, nem fognak bántani, a világítás meg bizto-

san mindjárt megjavul - de ekkor a folyosó egyik elágazása felől síron túli hangok, és futó léptek hallatszottak. Szerintem sóbálvánnyá váltam, úgy éreztem többé bírok megmozdulni, amikor a léptek elhaltak és huhogás hallatszott. Kisvártatva viszont visszafojtott kuncogás hallatszott, majd a keresztfolyosó végében feltűnt egy zseblámpával hátulról megvilágított fehér stólás táncoló alak, követői pedig - 4 vidám olasz tinédzser - hangos éljenzéssel hozzánk futottak és megölelgettek: amica! ragazza! (barát, barátnő)

Ebben a pillanatban kigyulladtak a lámpák, és én ott álltam reszketve: velem szemben egy kaszát tartó öregember csontváza, mellettem az én jó uram, akinek sokkal jobban tetszettek a történetek, mint nekem, a jobbomon pedig az a díszes kompánia, aki olyan jól szórakozott az én ijedtségemen: az én kis szellemes olasz szellemeim! Szerintem ők nagyon jó tréfának találták ezt, amit én még így utólag sem látok annak. Csoda hogy infarktust nem kaptam!

Lovass Adél: Szellemes szellemek-remek

Ez egy mese. Lehet: gyenge. Egyes helyeken esetleg esetlenke. De...

Ez egy mese. Lehet, nem kellemes. De: szellemes. Persze. Mert szerepel benne rengeteg szellem. Meg rengeteg tetem. Beletettem, mert... tetszett nekem. S beleteszek e mese-jelenetbe egy eleven embert (de neve mellett jelet lejegyzed, dejszen, kettessel, ne egyessel kezdjed!), s lehet benne egy hegy megett - mely lejt -, egy felszentelt kert, s benne egy-egy jegenye, egy levele-vesztett cseresznye-cserje, s lehet benne esetleg egy jeges december... De nem! Nem kell bele telet kevernem, mert jelenet-tervem nem selejt, e jeles elme, ezen tervet ezennel el-ejt...

S legyen kezdet? Belekezdek!

Hely: fent emlegetett tereprendezett jegenye-szegett kert. Csendes. S kegyelettel teljes. Mert e felszentelt helyen lent feslett selymekkel fedett merev teste lelkeket feledett ex-embereknek, s fent emelkednek kelyhekbe helyezett test-esszencek.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Ezen helyen telepedett le menhelyet lelve szellemeknek rettenetes serege. E csendes kert felett lebeg e sereg estelente lepelbe tekerten messze derengve, s kereng, kereng szenvtelen. El nem szederednek, de szenvednek. Szenved e menet, mert szellemek ege lett fekete fellegekkel tele. Kedvetlenség. Beteg szellem-lelkekkel teltek e szellemlepek, s terjed egyre e szellem-menetbe' e gennyes lelet. Nem zeng e helyen „he-he” sem, nem nevetnek. Keresztekét vetnek, s egereket kergetnek, kerengve, elmerengve keveregnek (egyes esetekben estelente erre keveredett embereket rejtve.)

E szellem-nemzetet egy neves, szent szellemmel felkent, nemes szellemfejedelem vezet. Felfedezve e keservet tervbe vette - esze pengel - : rejtett jeleket fejtene meg keserv-eredetet keresve. De nem lelte. Erre fej'be vette - ez egy lelkes tender -, lehetne egy nyelettel kedvesebb feje e szellemeknek, esetleg rendbe lehetne szedve egyeseknek szellem-kedve egy rendelettel. Keze tele egy tekerccsel, melyet egyre nehezebben tekerccsel, s menten kezdene egy tesszettel: Melyetek szeretne nevetve, epedve, szeretve, henteregve...? De berekesztette e remek remeket, mert mellette egy szellem-csemete - keze eperrel tele, ez egy szellem-csemegé (merre csenhetett?) - eperleves keze jelentkezett:
- Kedves szellemfejedelem! Meglehet, jelentenem kellene nekem: egy szellem nem jelent meg e helyen!
- Szedte-vette, teremtetted! Mely szentelen szellem, mely ezt megtette?

Megszéppent e szellem-csemete, s csendesen rebegte:

-Fene...

Mert e szellem-sereg legneveletlenebb egyede, Fene. Eleven, nyegle, kerge fenegyerek, nem kell bele elem, benne ereje telje. Enyves keze, merre megy, elemelget eleget, s egyebek mellett egyebet nem tesz, ejnye-bejnye, segget mereszt fekve.

Szellemfejedelem erre menten egy szellem-fegyencet (melyet hencgeve heccelnek egyre: este te sepregetsz!; s mely e percben egy pepec perezet recsegtet) felpeckel egy pecekkel s - kerek-perez! - Fene felekergete el ezekkel: Ecc, pecc, elmehetsz! S e fegyencsel legyen szerencse, keresse meg; Fene helye, Szerencs-e!

SZELLEMES SZELLEMEK... 1.

...Emberek, melyeteket jelenleg terhel e mese, kedves Endre, Elek s Emese, nem leszek kegyetlen, s lehet lecseszve se menten, mert e fertelmes mese - egy perc, s berekesztve...

De... Merre lehet Fene? Sejtem, merre tekereghet. Keske-lesen lehet. Mert Fene egy hete legeltetett egy kecskesereget, mely mekegve ehetett, ellhetett, s mely mellett mennyekbe emelkedve szerelmesen enyehetett Fene. Mert Fene, egy jó nagy fene! Esetleg fenekelve lehetett szerelmese, egy természetes kebles menyecske. S Fene szerelmesen epelkedve, szerelem-szeletet nyelve, szerelmes ember-menyecske szemet keresve, ebbe belefeledkezve lehelte: „Egyetlenem...!”. S persze egyebek mellett, meglehet, egy hete entyem-pentyem mehetett, - erre egyetlen jel: menyecske meztelen, s egy levetett lepel, Fene jelmeztelen - s ebbe rezegett bele recsegve, remegve rekettye s cserje. Kecske-sereg egyes egyede meg elmehetett... messze, messze... Veszett fejsze nyele...

Jelenleg rekettye-cserje mellett mereng e megesett menyecske, melylyel megesett ez eset, menyecske, meglehet, teherbe esett. Fene meg fejbe' (szex-jeleneteket nem felejtve) kecskesereget keres. Lehet, nem kevesebb, 40 hete, s lesz egy szellem-ember szerelem-gyerek, meg GYES, s egyebek... Ez egy veszett eb-kelepce...!

Belefeledkezve e teherbe, Fene egyszerre bekeveredett e kertbe, melyben szellem-nemzet Fene-keresve szenvedett. Fene, e meglepett, felszegett fejjel mentegtetne embert s szellemet, de mert Fene feneketlen bele megtelve - degeszre ette feketeretekkel s nem keveske szemes eledellel -, e percbe' egy kellemetlen gegre vetemedett: Fene feneke, mely egy szellem-szelep, renyhe lehetett s eleresztett egy szellem-szelet. Szellem-csendbe szelet csenve, leget repeszt, de nem csendbe'... Erre, eleresztve e szellem-szellenet, megnevetette remegve-rengve e teljes szellem-sereget. Tere-fere ment eszeveszetten lent s fent, szellemfejedelem keble telve szeretettel, szeme nedvesre telve s legeltetve szellem-seregen.

E szent percben lebeg be elkergetett kegyenc-fegyenc, s fejedelemhez megy menten kerek szemekkel elrebegve:

-Fejedelem! Nem lett meg!

S felel emez: - Nem lep meg!

Kedves emberek, nem kertelek! Ez egy rettenetes mese lett! Lett eleje, de nem lett veleje, nem lett kellemes, s egy cseppet sem szellemes, de lett szeles, nemde, kend!? S ez meg egy:.....

..... "The end"!

Szeles György: Ki ki?

Megjelent a Who is Who!

Ez igazán ritka,

Fontos ember és hiú

Ez lehet a titka!

Messzelátó szemünket

A jövőbe vetjük,

Eddigi életünket

Kis cikkekbe szedtük

Hiúság vására, jó

Nagy szellemi kriptal!

Jártó Róza: Morbid mese a családi életről...

Barátnőmmel beültünk egy kávéra a közeli presszóba, mikor nemrégiben összefutottunk. Többek között rákérdeztem, hogy miért is él még mindig így egyedül.

- Barátosném! Hiszel te a szellemekben? Hiszed-e azt, hogy a halál után valaki visszajár, hogy óvja-védje a családját? - kérdezte.

- Ugyan már. Te egy tanult és okos nő vagy. A gyerekeidet is helyes irányba neveltetted. Az egyik pénzügyes lett a másik, meg mint a gépek szerelmese, autószerelő, nehogy azt mondd már, hogy te hiszel abban, hogy vannak szellemek, akik ráadásul vissza is járnak - mondtam szinte egy szuszra.

Akkor mesélte el nekem ezt az elképesztő történetet.

- Rég ismertük egymást, hisz már a gyárban is együtt dolgoztunk. Tudod, hogy nem igazán volt sikeres a házasságom. Sokszor még kicsit pletyiztetek' is rólam, hogy miért is nem rúgom ki a párom. Hát igen, igaz, ami igaz a kedvesnek három dolog létezett az életében: a haverok, a munkahely és a pálinka. Nem csak ti, de én is sokszor elcsodálkoztam azon, hogy miképpen tud úgy élni, hogy rólam és a gyerekeinkről alig vesz tudomást. Persze ebben én is hibás vagyok, mert ő mindig is elmondta, hogy nem akar gyereket. Mikor meg bejelentettem, hogy jön a gólya, csak annyit mondott, hogy ő ugyan nem bánja, de mindig gondoskodjam arról, hogy ne legyen láb alatt. Mármint a gyerek.

Én, aki olyan őszanya típus vagyok ezen azért elcsodálkoztam, mert dehogyis maradtam volna olyan önző emberrel, aki nem fogadja el még a saját gyerekeit se.

De biztattam, hogy meséljen tovább.

- Megszületett a nagyobbik gyerek a lányom, aki legalább velem volt. Aztán másfél év múlva a kisebbik is megszületett, aki fiú lett. Én meg otthon maradtam a két gyerekkel. Ő meg azért, ha nem is mesésen, de gondoskodott rólunk. Végül is még családi nyaralásra is elvitt minket és azért, mert sosem volt otthon, megvolt mindenünk. Aztán visszamentem dolgozni. Az idő telt és a lány is beért a bakfiskorba. Persze megváltunk, mert ha el is itta a fél fizetését egy ültő helyében, azért utána mindent megtett, hogy legalább enni tudjunk a következő fizetésig. Eljárt napszámba, nekem kedveskedve bevásárolt, feltakarított, megfőzött. A szomszédok nem is láttak mást csak azt, hogy de kis helyre' férjecs kém van nekem, aki engem kímélve mindent elvégez a ház körül - nézet rám sokatmondóan.

- Persze mi ezt nem láttuk, hogy azért tudott a párod kedves is lenni és te is ismered az emberi természetet, amíg rólad, illetve a férjedről beszéltünk, addig nem gondoltunk a magunk életére, ami semmi-vel se volt jobb, csak esetleg más. És tényleg igaz, ti is mindig mentetek hol erre, hol arra kirándulni, meg minden brigádvacsorán is ott voltatok.

- Az igazság az, hogy már ennyi évvel az elvesztése után már nem gondolok rá fájdalommal és szemrehányóan se, hogy miért is nem tudott ő jobb párom lenni. Mert az életének az elvesztése is úgy esett meg, ahogy élt. Az egyik fizetésnapkor berúgott az egyik kocsmában, amit meglátogatott asznap. A hazafelé vezető utat keresve elálmosodott, lefeküdt az útszélre és reggelre kihűlt a novemberi hűs éjszakában, hogy hiába szállították a kórházba többet nem lehetett észre téríteni. Negyvenhat éves volt. De azt hiszem, ezt te is tudod, hisz ha jól emlékszem, te is ott voltál a búcsúztatásán.

- De nem is ezért kérdeztem, hanem a szellemekben való hitetlenkedésedre rá - folytatta a beszédet a barátosném.

- Pár hétre rá, mikor már kezdtem megszokni, hogy nincs, éjjel félmómban éreztem, hogy valaki odajött hozzám. Leült az ágyam szélére és elnézést kért tőlem, megígérve, hogy él az égiek adta lehetőséggel és onnantól a felhők felől fog vigyázni a családra. Többet nem fogok benne csalódni, ígérte az a valaki vagy valami. Igazából nem volt félelmetes annak ellenére, hogy hiába akartam megérinteni, nem tudtam, mert éreztem ugyan, de olyan súlytalan vagy milyen volt.

Ezt hallgatva majd kiejtettem a kezemből a kávéscsészémet.

- Honnan tudod, hogy a férjed volt az - kérdeztem hitetlenkedve.

- Honnan? Mert úgy senki se tudott büzlteni a pálinkától, mint az én párom. És ez is büzlött, egész nap betöltötte ez a szag a lakást. És végül is, te mernél úgy barátot tartani, hogy a volt férjed minden mozdulatod lesi fentről az égből? - nézett rám kérdően.

Szeles György: A festő tragédiája

Jó Csontváryt nem díjazta a kor kelleme,
Azt hitték, hogy művészete a kór szelleme!
Manapság inkább pragmatikus a patikus,
Mindegy lehet, hiperaktív, vagy apatikus,
Mindőjüket visszafogja a kor szelleme!

Magyar Eszter: Szellemes szellemek

Reggel jókedvűen ébredt, igyekezett minél előbb elkészülni, s indulni, hogy a korábbi busszal mehessen. Az ünnepélyes megnyitó előtt még egyszer látni akarta, hogy minden tökéletes, ahogy előző nap este hagyta. A számtalanszor megtett út közben a lelkiismeretes munka békéjével, derűs arccal nézegetett ki az ablakon, gyönyörködött a zöldellő, ébredező tájban, a Nap sugaraiban, ahogy simogatták a környéken elterülő szántóföldeket. Szülőfalujából járt be a közeli kisvárosba, ahol a múzeumban dolgozott, teremőrként, már sok-sok éve.

A város hónapok óta lázban égett, a szokásos, évente megtartott, tavaszi fesztiválra készülődtek. A lokálpatrióták, a városi vezetőséggel karöltve azonban, az ezredforduló alkalmából, szerettek volna olyan rendezvényt létrehozni, ami elkápráztatja nemcsak a helyi lakosságot, hanem a nagyvilágot. A tervek között szerepelt - többek között - a XIX. századi, neves, magyar festők műveiből összeállított időszak kiállítás, különös figyelemmel Munkácsy Mihályra, hiszen az ünnepség időpontja egybeesett halálának századik évfordulójával.

Kétezeret írt a naptár, s nem történt semmi eget rengető. Nem jött el a világvége, a Föld tovább forgott, s látszólag minden a megszokott mederben folyt tovább. Így utólag Sanyi bácsi mindig el is mosolyodott, mikor eszébe jutott, hogy gyerekkorában, többi, hasonló korú társával együtt, milyen misztikusnak gondolták, s persze nagyon távolinak a kétezredik évet. A kerek évforduló pedig hamarabb eljött, mint várták, és szerencsére, a sokféle hiedelemből egyet sem hozott magával.

A múzeum előtt elterülő park túloldalán, a végállomáson szállt le. A kavicsos sétaúton haladva ide-oda járt tekintete, mindig örömet lelte a szép virágok, bokrok, fák látványában. Járókelővel nemigen találkozott ebben a korai órában, a nemrégiben felújított padok is üresen várták a megpihenni vágyókat. Csak egy helyen ült két férfi. Ahogy elhaladt előttük, nem tudott parancsolni magának, igencsak megbámulta őket. Egyikük ősz hajú, szakállas, bajuszos, kicsit viseltes, ódivatú kabátban, kényelmesen hátradőlve, a másik jóval fiatalabb, barna hajú, szintén régimódi, kopottas öltönyben. Leginkább átható tekintetük tűnt fel, ahogy szintén hosszasan nézték a munkába igyekvő férfit.

Beérve az épület belsejébe kicsit megnyugodott, már attól tartott, hogy a két alak pénzt akar kérni, esetleg valami sötét szándékkal vára-koznak ott a padon. Viszont fontosabb dolga is akadt, mint ezen töp-rengeni, sietve felment az emeletre, hogy ellenőrizze, a festmények mind a helyükön vannak, minden a legnagyobb rendben. Ahogy felért, majdnem felkiáltott a meglepetéstől. A hosszú teremben haladva fel-dúltan tapasztalta, hogy a képek át lettek rendezve. Igaz, korábban a két fiatal tudományos munkatárs, Balázs, aki muzeológus, Miklós, pedig a művészettörténész pontosan így helyezte el sorban, egymás mellé a festményeket, de az igazgató leszedette, s érthetetlen összevissza-ságban tetette fel vele azokat. Mióta idehelyezték vezetőnek, egyetlen épkézláb gondolata nem volt, sőt a szakmai munka fő ellenségének bizo-nyult. Eleinte reménykedtek beosztottjai, hogy kibírják valahogy a há-rom évet, s a következő pályázatot valami hozzá értő nyeri el az igazga-tói posztra, de ez a lehetőség sem kecsegtette őket reménnyel. A pá-lyázatot éppen ebben az évben kiírták ugyan, s az ünnepség vége után kerülnek elbírálásra a jelentkezők, de jelenlegi főnökük is pályázott, ami - reálsan mérlegelve a lehetőségeket - azt jelentette, hogy az ille-tékesek meghagyják pozíciójában.

Sanyi bácsi nem tudta elképzelni, hogy tegnap este óta mi történhe-tett? Talán mégis győzött a hozzáértés? De hogyan? Ki? Mikor? Este ő ment el utoljára, a biztonsági őr maradt már csak az épületben.

Amint izgatottan hátrált a kiállító teremből, Balázsba és Miklósba bot-lott a folyosón, őt keresték, sürgősen beszélni szerettek volna vele.

- Köszönjük Sanyi bácsi! - lelkesedtek egyszerre.
- Nem hittük volna, hogy így szívén viseli a tudományos munkát - foly-tatta elismerően Miklós.
- De mit gondolkodnak rólam? Esküszöm, nem csináltam semmit! - hebegte most már teljesen összezavartan.
- Jaj, ne féljen! Tőlünk senki nem tudja meg. Ő pedig nem jár arra, a kitüntetések nem ott osztogatják - nyugtatgatták, mutatóujjukkal óvatosan az igazgató szobája felé mutogatva.
- De tényleg...
- Tudjuk, tudjuk, ne szerénykedjen! - szorongatták az öreg kezét hálásan.

Szerencsére több idő nem volt a rejtélyes eset tisztázására, mindenki el kellett, hogy foglalja kijelölt helyét.

Már jött is, a fővárosból, a nyitó beszéd megtartására leutazott, fontos ember, nyomában lihegve pedig a főnök.

Nagy felhajtást csaptak, a bejárat elé és a lépcső aljához transzparenseket helyeztek el, a lépcsősorra vörös szőnyeg lett leterítve, a korlátot selyemszalagokkal díszítették, emléklapokat, kitűzőket osztogattak az érkezőknek a megváltott jegyek mellé. Az épülettől kicsit távolabb ugráló várat állítottak fel, a kicsiknek, néhány sátorból ingyen sört és virslit kínáltak a felnőtteknek. Utóbbi két, „zseniális” ötlet természetesen az igazgató úrtól származott, sajnos senkinek nem sikerült lebeszélni róla, de ez nem is lényeges a történet szempontjából.

Végre a múzeum sem a nyugalomra, magányra vágyó emberek kedvelt tartózkodási helyéül szolgált. Fiatalok, idősek, sőt iskolai csoportok is érkeztek a rangos eseményre. A számos látogató közül is feltűnt Sanyi bácsi tapasztalt szemének a reggel a padon ülő két furcsa fazon. Amint ellenőrizte belépő jegyüket, egyenesen Munkácsy Mihály és Paál László festményeihez igyekeztek. Hosszú órákon át nézegették a képeket, mintha értettek volna a festészethez, a fényhatásokról, színekről, alakokról beszéltek, néha egyetértően bólogattak, olykor pedig heves vitába keveredtek. Egy-egy megjegyzést tettek Rippl-Rónai József, Csontváry Kosztka Tivadar és Szinyei Merse Pál műveire is, aztán megint visszatértek Munkácsy és Paál kiállított munkáihoz. Valahogy emlékeztették a két nagy festő külsejére, de ezt a gondolatot, mint felvilágosult, értelmes ember, mindjárt el is hessegette magától. Záráskor, mikor diszkréten figyelmeztette őket, hogy el kell hagyniuk az épületet, megint elbizonytalanodott, de nem engedte, hogy fejébe lehetetlen gondolatok férközzenek. Mégis hosszan nézett utánuk, ahogy kelleetlenül indultak el, s haladtak lassan az emeletről levezető lépcsőn.

Amint becsukódott utánuk a bejárat kapu, a pénztár felől hangos zokogás hallatszott. Már mindenki hazament, csak Pirike ült feldúltan íróasztala mögött.

- Mi történt, miért sír? - kérdezte, odaérve, meglepődve.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Megbízható embernek ismer engem? - próbálta könnyeit visszatartani az asszony. - Mondja meg nekem! Megbízható ember vagyok én? - ismételte a kérdést magából kivetközve.
- Persze - vágta rá Sanyi bácsi - miért kérdezi?
- Megígéri, hogy nem mondja el senkinek? - remegett a nő hangja, ahogy suttogóra fogta szavait.
- Számíthat a diszkréciómra, tőlem aztán senki nem tudja meg, ha valami titok.
- Már egy órája számolok - magyarázta a pénztárosok gyöngye -, s nem tudok rájönni, hogy miért nem stimmel az eladott jegyek ára a napi bevétellel. Két jegy ára hiányzik - nézett fel az asztalról. - Egyszerűen nem értem - tette hozzá. - Két látogató nem fizetett? De hogyan? - boncolgatta tovább a rejtélyt. - Ilyesmi még soha nem történt! - jelentette ki határozottan. - Tíz éve tettem be ebbe az irodába a lábam, itt mindig minden rendben ment. - Ismét értetlenül, bánatosan meredt maga elé.

Hazafelé Sanyi bácsi igyekezett elérni a távolsági buszt, alaposan kifárasztották a nap eseményei. Ahogy sietve lépkedett, azért nem állta meg, hogy az állomás melletti téren áthaladva ne vessen egy pillantást a játszótéren szaladgáló, boldogan játszó gyerekekre. Ekkor vette észre, hogy az egyik padon a két különös alak ül. Ahogy meglátták őt, felálltak, s bizonytalanul elindultak feléje. Hirtelen az ugrott be neki, hogy talán mégis a két nagy festő jelent meg, ami röviden és tömören tényleg lehetetlen, mikor ráköszöntek, s bemutatkoztak. Először próbált levegőt kapni, de rögtön össze is szedte magát, s a józan ítélőképesség biztos talaján állva reagált:

- Nem szeretnék senkit megbántani, de el kell érnem a buszt - próbált kitérni előlük, de nem hagyták leráznia magukat. - Nagyon jó a jelmezük, viccesnek mondanám, de tényleg sietnem kell. Nincs nálam pénz - fűzte még hozzá kis bocsánatkéréssel hangjában.
- Mit képzelsz rólunk? - háborodtak fel a jövevények.
- Tény, hogy nagy a hasonlóság, na de ilyen nincs - emelte fel kicsit a hangját, türelmetlenül. - Vallják be, maguk sem hinnék el az én helyemben.

SZELLEMES SZELLEMEK... 1.

- Lehet, de most nagyon fontos, hogy higgyen nekünk.
  - Miért lenne az olyan fontos?
  - Csak azért, mert ma délelőtt, véletlenül megtudtunk valamit.
  - Még mit nem találnak ki - csóválta fejét - miért makacskodnak?
  - Nem kitaláció, arról biztosíthatjuk. Saját fülünkkel hallottuk, az igazgató szobájában. Azzal az emberrel beszélgettek, aki megnyitotta a kiállítást.
  - Ő nagyon fontos valaki, odafentről - fogta suttogóra hangját.
  - Odafentről mi jöttünk - javította ki az idősebbik, bizarr fazon.
  - Biztosan megártott a töpörtyű. Mondtam az asszonynak, hogy ne pakoljon olyan sokat, mert nem tudok ellenállni.
  - Hagyja a töpörtyűt, figyeljen ránk! - sürgették.
  - Na jó - adta meg magát - mit hallottak?
  - Az a két ember arról beszélt, hogy a pályázat csak a látszat kedvéért lett kiírva, a mostani igazgató fogja megnyerni újra az állást.
  - Ezt elhiszem - bólogatott a sokat megélt teremőr.
  - Csak annyit mondjon, hogy mit gondol, az a Miklós gyerek jó lenne igazgatónak a múzeum élére?
  - Igen, megvan a tudása, hozzáértése, de mit számít az a mai világban?
  - Majd mi elintézzük, hogy győzzön az igazság! Bízva csak ránk!
  - Jó - adta meg magát Sanyi bácsi - de én mehetnék már a buszomhoz végre? Ezzel tényleg haza kell indulnom, mert itt fogok éjszakázni.
  - Menjen csak! Jó pihenést! - s azzal el is tűntek, mintha ott sem lettek volna.
- Mikor késő este végre hazaért, s felesége nekiszegelte a kérdést, miért jött ilyen soká, hirtelen nem tudott mit mondani. Azt tudta, az asszonyt felbőszítené, ha azzal rukkolna elő, hogy Munkácsy Mihály és Paál László szellemével vitatta meg a múzeum sorsát, ezért késte le a buszt. Aztán csak úgy vázlatosan ugyan, de mégiscsak az igazat mesélte el, lévén olyan elcsigázott, hogy fantáziájából még egy szimpla kis föllentésre sem futotta. Erzsi néni fürkészve figyelte az arcát, gyanakvó pillantásokkal méregette, majd kérdőre vonta:
- Sanyi! Te ittál?

- Ugyan már, hova gondolsz? - korholta feleségét. - Iszonyúan elfáradtam, megyek aludni, mert mindjárt fel kell kelnem - ezzel bement a szobába, hihető válasz nélkül, a konyhában hagyva az aggódó asszonyt. Közvetlenül azután, amint a több napos ünnepség befejeződött rejtélyes esetek történtek a múzeumban.

Az igazgatói posztra érkezett pályázatokat sehol sem találták, egyetlen egy maradt csak, Miklósé, a fiatal művészettörténészé, a határidő sürgett, így kénytelen-kelletlen csak azt vitték a postára, hogy felküldjék a fővárosba, a minisztériumba. A vezetékes telefon nem működött, a szerelő nem jött megjavítani, csak ígérgette, az igazgató tombolt, ráadásul később méregdrága mobiltelefonja is eltűnt, de titkárnője sem tudta hová lett a sajátja. Értesítették a rendőrséget, mert lopásra gyanakodtak, azonban a helyszínen vizsgálódó rendőrök nem jutottak eredményre. Sőt, a következő napon maga az igazgató is köddé vált. Ennek okáról több pletyka is szárnyra kapott. Gépkocsiját üresen, elhagyva megtalálták az erdősáv mellett, ahol el kellett haladnia munkahelye felé, de ezen kívül semmi jel nem utalt hollétére. Akár el is rabolhatták. Az is felmerült, hogy csinos kis barátnőjével lelépett, és minden előjel nélkül, külföldre utazott.

Sanyi bácsi egy nap, büszkeségéből, saját készítésű rozéjából fogyasztott néhány pohár után feloldódva, töviről-hegyire elmesélte feleségének találkozásait a szellemekkel. Erzsi néni elkerekedett szemekkel hallgatta az abszurd történetet, de régebben meséltek már a faluban néhány hihetetlen esetet, amik háttérében csakis szellemek állhattak. Így aztán hajlott rá, hogy elhiggye. Végül azért megállapodtak benne, hogy titokban tartják, még a rokonságban sem említik senkinek.

A titoknak viszont éppen az a diszkrét bája, hogy mindenki tud róla. Pedig az asszony csak a szomszéd Sáríkáknak mondta el, akinek a nagynénje véletlenül meghallotta, és egyedül a kisboltban súgta Annuska fülébe, de belőle is csak Margitka szedte ki, ő pedig nem is adta tovább, csak Lajosnak, aki a városban lakó Eszternek udvarolt, s ezzel a történettel akart imponálni, de persze csakis szigorú titoktartás fogadalmá után árulta el az asszonynak. Így aztán nem csoda, hogy szélteben-hosszában, színesebbnél színesebb változatokban kavargtak a biztos helyről származó információk.

Hamarosan kinevezték Miklóst igazgatónak, amit a dolgozók kitörő örömmel fogadtak. Sanyi bácsi egyenesen ujjongott, bár senkinek nem mesélte el, kiknek is köszönhetik ezt a szerencsés fordulatot. Napok óta nem látta ő sem a két „szellemes szellemet”, nem is remélte, hogy találkozik még velük, mikor délután hazafelé tartva ott találta őket, kedvenc padjukon üldögélve. Mikor meglátva őt, eléje siettek, őszinte barátsággal fogadta őket:

- Köszönöm, amit értünk tettek!
  - Szóra sem érdemes - legyintettek. - Búcsúzni jöttünk.
  - Úgy értik? - nézett kissé lemondóan a két furcsa szempárba.
  - Igen, lejárt az időnk.
  - Ó, de sajnálom... azt hittem... szóltam a sógoromnak, hogy tudnék megoldást a munkahelyi gondjaira.
  - Azt már másra bízunk. Isten megáldja! - távolodtak alkalmi barátjuktól, integetve, majd végleg eltűntek szeme elől.
- Ő pedig hálásan tekintett utánuk, s arra gondolt, mennyi nemes feladat lenne még számukra, ha maradhatnának tovább.

Ságiné Szűcs Klára Mária: SZÁZORI

Egy, október elején sugárzott esti Híradó közleménye szerint:

„A Szellemek Által Zaklatottak Országos Rehabilitációs Intézete, a SZÁZORI, az év végén, december 31-én végleg bezárja kapuit. Az utolsó gyógyult beteg öt hónapja hagyta el a kórházat, azóta új beutalt nem volt. A kutatók és szellemfigyelők úgy vélik, hogy végleg megszűnt ez a 21. századi új átok, a lidércek megbékéltek, már nem üldözik az embe-
reket. Az intézet fenntartása ápoltak nélkül nagyon költséges. A szakdolgozók elhelyezéséről már gondoskodott a minisztérium. A kiváló képességű, 45 éves, direkt e különleges befolyásoltságra specializálódott főorvosnak azonban nem találnak helyet, így félő, hogy ő munka nélkül marad. Sajnos, vagy örömmel, de az ő tudására többé már nem lesz szükség. Bánatát fokozza, hogy drága szüleit pár hete veszítette el egy csúnya vezető nélküli taxi karambolban.”

Ezt a hírt aztán napokon át ismételték a televízióban, minden országos napilapban, az interneten, gyakorlatilag az összes médiában megjelent, de a szuper telefonokon is ez ugrott be első hírnek. Már az egész ország fújta, mint 25 évvel ezelőtt a migráció ellenes népszavazás reklámjainak kérdéseit, ezek is úgy elárasztották az országot, ahogy mondani szokták, még a csapból is ez folyt.

Kiss idő elteltével azonban már senki nem figyelt erre a közleményre. A lakosság megnyugodott, minden ment a maga útján. Rend, nyugalom és öröm uralkodott az országban, amely megszabadult egy olyan betegségtől, ami bárkit, bárhol, bármikor válogatás nélkül utolérhetett. A kórság neve: Szellemek általi zaklatottság. Gyógymódja nem nagyon volt, csak a SZÁZORI-ban tudtak valamit elérni, de az hosszú hónapokat jelentett, s a végére a páciensek vagy meggyógyultak, vagy teljesen megőrültek. Ezért jobban félték tőle az emberek, mint a ráktól, igaz annak egyre több fajtáját szinte 100%-ban gyógyítani tudták. Erre, a kifejezetten civilizációs nyavalyának titulált betegségre (tévesen, hiszen szellemek mindig is voltak) nehezen találtak gyógyírt. Sokan úgy vélték, hogy a nagy jómód, az élet minden területére és percére kiterjedő infokommunikáció, a nanotechnológia, a robotizálás, a mesterséges intelligencia elterjedése hozta magával, annak egyenes következménye volt. Az égiek nem nézték jó szemmel, hogy az ember lassan „ISTEN JÁTSZIK”, s a szellemeket küldték, hogy észre térítse a földi halandókat.

A békés, szellemmentes állapot azonban az egyik pillanatról a másikra megváltozott.

Az ország különböző pontjain furcsa események történtek. Mindig magányos, idősebb, teljesen épelméjű emberek kezdték magukat különösen viselni. Az egyik azt érezte, hogy valami megcsiklandozza a bal fülét, majd a jobbnál hideg levegő fuvallatott észlelt, s ez bármikor, váratlanul a nap bármely órájában előfordulhatott. Más arról beszélt, hogy nála minden családi kép naponta többször leesik a falról, vagy a polcokról. Hiába zárta egy idő után őket fiókba, ott is megmozdulnak, rezegnek, zörögnek. Volt olyan, akinek a függönyei kezdtek el táncolni, lengtek-lobogtak, pedig semmiféle levegőmozgás nem hatott rájuk

Megint mások különleges zajokat hallottak, egyesek pedig okkal vagy ok nélkül kacagni kezdtek, legyenek bár munkahelyen, színházban, vagy temetésen. Sokan alvásképtelenségre panaszkodtak a hangok miatt, kezdetben furcsa kaparászást tapasztaltak, ami később sikolyokba, majd kalapácsolásba fordult. Voltak olyanok, akik különös szagokat éreztek, először kellemes illatot, majd rettenetes bűzt, ami elárasztotta percekre a szobákat, az egész házat majd egy pillanat alatt elillant. Hivatalosan még senki nem foglalkozott a tünetekkel. Az orvosok pihe-nést javasoltak, sétát, társaságot, meg hogy az érintettek igyanak több vizet. Egyes esetekben gyenge nyugtatót, esetleg altatót írtak fel. A hatóságok álláspontja szerint ezek az idősebb emberek nagy jómódjukban, tisztos nyugdíjuk és kényelmes életük mellett csak unatkoznak, meg hírnévre vágynak, azért beszélnek badarságokat. Nem kell velük foglalkozni, mert nincsenek szellemek. Végleg eltűntek, a tudomány erejével egyszer és mindenkorra úrrá lettek rajtuk, nem kísértének többé.

Pedig kár volt nem komolyan venni a jeleket, nem figyelni a kutyákra és a macskákra, a körülöttünk lévő energiák változásaira.

Sokan nem hitték, nem akarták elhinni, azt, ami egyre nyilvánvalóbbá vált, de néhányan már csendben suttozták: a szellemek visszatértek. A kormányon lévő politikusok mindent az ellenzékre fogtak, mondván ez is egy újabb trükk, csak felesleges támadás, mert ha egyszer a hatalmon lévők azt mondják, hogy nincsenek szellemek, akkor az úgy is van, még akkor is, ha a szellemvilág felett nem uralkodhat a kormány. Az ellenzék azt állította, hogy a kormányzat megint meg akarja félemlíteni az embereket, hogy a legújabb baklövéséről, mint például a feleslegesen megépített 300 ezredik mini golfpálya, amiket szinte senki sem használt, elterelje a figyelmet. A kiváló érzékű marketingesek azonnal reagáltak, a fiatalok számára szellemvadászatra, szellemfotózásra szerveztek táborokat. A gyógyszergyárak újabb, hatástalan nyugtatókat és altatókat dobtak piacra, nem ért semmit mégis fogyott, mint a cukor. A pszichiáterek jó borsos áron „Így tartsd magad távol a szellemtől” címmel tanfolyamokat kínáltak. A kereskedők finom ásványvízzel rukkoltak elő, hirdelve, hogy ez távol tarja a lelkeket. Az édesség-

gyárakban kikísérletezték a Boldogság-hormonos csokoládét. Reklámjukban azt ígérték, hogy az garantáltan elűzi a félelmet. Mindenki hasznot akart húzni a néhány napvilágra került történetből, csak az okra, na, arra nem figyelt senki.

Mindeközben az ország két, egymástól több száz kilométerre eső pontján egy öregúr, majd egy nénike végzetes állapotba került. A bácsika napról napra zavartabb lett, állandóan nyihogott vagy félrebeszél, csapkodott az arca előtt, s a „tűnjetek innen”-t kiabálva gyors tempókkal legyezett az arca körül. Az asszony meztelenre vetkőzve reggeltől-estig vakarázta magát, mígnem egyszer fényes nappal pucéran kirohanna az utcára bele nem ugrott a főtéri szökőkútba. Mindkettőt bevitték a pszichiátriára, de a bajokat ott sem tudták megszüntetni. Még a mély altatás sem hozott eredményt, mert valahogyan abból is mindig felébredtek. Nem bírtak velük. Ekkor már néhányan valóban félni kezdtek.

A Szellemek Által Zaklatottak Országos Rehabilitációs Intézetének épületét, amely már hónapok óta üresen állt, csak a biztonsági szolgálat őrizte. Egyik éjjel az őr békés szunyókálásából arra riadt fel, hogy sejtelmes zajokat hall. Kinézve azt tapasztalta, hogy az épület ablakai egymás után kivilágosodnak, majd a fény eltűnik, s másik helyen, hol egyik emeleten, hol a másikon, össze-vissza újra megjelenik. Megrémült, félelmében képtelen volt bejárni és ellenőrizni a házat, csak a felvillanó fényeket látta. Később úgy tűnt, hogy valaki figyel, neszezést hallott, hús szagát érezte. Szellemek! - ordította, s meg sem állt az első rendőrörsig. Nem járt jól vele. A bácsika és a szökőkútba ugró néni után ő lett a harmadik lakó az újra nyitott SZÁZORI-ban, de jöttek még többen is.

Az őr által tapasztalt rendkívüli események alatt az intézetben csupán két szellem serénykedett. Sejtelmes fényjátékot rendeztek. Röpködtek ide-oda, elszálltak az űrhöz, kicsit megcirógatták, megbillentették az asztallábát, sült hús illatot kavartak. Rejtélyes sustorgással, félelmetes hangokat hallattak. Jól szórakoztak, de nagy zavart keltettek.

SZELLEMES SZELLEMEK... 1.

Ez volt a céljuk. Rajtuk kívül tényleg nem háborgatta más szellem az embereket, már mindenki elment a fénybe. Ők is félútról fordultak vissza, amikor felfogták annak a bizonyos TV híradónak a híreit, s megértették, hogy nekik még dolguk van itt.

- Na, azt hiszem sikerült - szólt mosolyogva Szellem Mama.

- Igen, elértük a célunkat, megtettük, amit megtehettünk. Kicsit viccesen megzavartunk, néhány élő embert. Nem okoztunk nagy kárt, csak éppen annyit, amennyi szükséges volt - fordult párja felé Szellem Papa.

- Így van, teljesítettük a feladatunkat, most már nyugodtan mehetünk, átkelhetünk az alagúton a fénybe - helyeselt a mama és leplen fogta párját.

- Ami igaz, az igaz, cselekednünk kellett! Bizony-bizony, csak nem hagyhattuk, hogy a mi okos és kiváló gyermekünk, a speciális ismeretekkel rendelkező főorvos, a SZÁZORI esze, munka nélkül maradjon! - rögzítette a papa.

Majd még egyszer utoljára lenézett. Szellem lelkét szinte emberi boldogság érzése öntötte el. Sírní lett volna kedve, de arra a szellemek nem képesek, így hát boldogan nyugtázta, hogy a fia, a főorvos éppen akkor lépte át az intézet főbejáratát.

Kutasi Horváth Katalin: Bormámorban

Kutyák nyüszítenek sorban,
Alighanem szellem jár!
Mi lehetett ma a borban?
Ez az asszony engem vár?
Egyedül bújtam az ágyba,
Esküdni is meg mernék.
Inkább halnék én a vágyba,
Mint hogy pénzem elverjék.

Ezért szabadultam tőle,
Eladtam az ördögnek,
Hírt se halljak én felőle...
Ám egyre csak zörögnek!
Én aztán nem nyitok ajtót,
Ő is hogy került ide?
Arrébb tolt a szakajtót,
Mi jutott az eszibe?

Kenyeret ő nem kelesztett,
Ámbár sokat fogyasztott,
Sok-sok vagyont elveszejtett,
Mindig csak megkopasztott.
Sírhalmára bokor került,
Hogy mászott ki alóla?
Nem nyugszik hát, most is felült,
S lám, megállt a karóra!

Kialudt a gyertya lángja,
Hűvös szellet száll felém.
Fülemben cseng minden vádja,
Élesen markol belém.
Mit akarhat ő most tőlem?
Egyre figyel, nem békél.
Távozz szellem énmellőlem!
Legalább ne beszéljél...

Sorolod a bűneimet,
Számottevő, mit mondjak,
De túrtem a tiedet,
Mondd most már a vakondnak!
Mit kelleled itt most magad?
Ugyan kinek hiányzol?
Nemcsak eszem, szívem tagad,
A testem is kiátkoz.

Hogy az ördögnek sem kellesz,
Visszatértél énhozzám?
Jössz, hogy ijedelmet gerjessz?
Egyre-másra frászt hozz rám?
Hogyha most megkívánnálak,
Együtt mennénk pokolra.
Valld be, ez volt dőre vágyad,
Elcsalnál a bokorba.

Rózsáidat igazgatom,
Ölelem sírhalmodat...
Szemeimet nyitogatom,
Meglátom az arcodat.
Nem szellem vagy, édes való,
Vigyázok majd a borral,
Inkább leszek krémesfaló,
Megléplek szép csokorral.

Megkísért a jövő árnya,
De én Angyalnak látlak.
Nem lóg ki az ördög lába,
Most még egyre csodállak.
Megőrzöm a szellemedet,
Senkinek el nem adlak,
Nyújtsd hát felém szép kezedet,
Asszonyommá fogadlak!

Holécziné Tóth Zsuzsa: Szelleműzés

A budai villában Edit és Gábor legalább tíz perce vitatkozik - illetve pontosítsunk: Gábor olvasni próbál egy helyzetjelentést, amit a munkájához hozott haza, felesége pedig azon „rugózik” miért kell folyton a laptopot bújni, és különben is „épesző ember este vacsorázni viszi a feleségét ahelyett, hogy a főnökének nyál, és gürizik itthon is”.

A férj megpróbál tiltakozni, érvelni a tervbe vett lakásfelújítással, meg a thaiföldi nyaralással, amit a felesége annyira szeretne - és hogy ehhez bizony pénz kell, de ez csak olaj a tűzre. Végül az asszony felpattan, majd „ez már tűrhetetlen” felkiáltással bevágja az ajtót és elviharzik.

Lent a garázsban beül az új Lexus RC-be, és elgondolkodik: mi lehet az oka, hogy mostanában olyan robbanékonny? De nem töri sokáig okos kis fejét, felhívja a legjobb barátnőjét, Annát, hogy átmenne hozzá. Szeretné kiszedni belőle, ki lehet az a titokzatos új pasi, akiről mostanában áradozik, de se a facebookon, se az instagramon nem oszt meg vele közös képet.

Férfiakat meghazudtoló tempóban hajt végig a városon, mit sem törődve az esetleges sebesség túllépéssel, és nagy lendülettel lefékez a 11. kerület egyik négyemeletes háza előtt. Soha se tudta megérteni, hogy élhet valaki ilyen helyen... jó - jó, kell egy pénzes pasi ahhoz, hogy az ember jobb környékeken éljen, de hát Anna olyan okos, és szép, létezzetetlen, hogy ne találjon magának egy rendes pasit. Megcsöngeti a lányt, mire az kinyitja a Baranyai téri ház bejárati ajtaját, és Edit orrát megcsapja az a meghatározhatatlan, de visszataszító szag, ami ezeknek az öreg bérházaknak a sajátja. Gyorsan fúj egy kis Bvlgari Omniát magára, hogy ne ezt a szagot érezze, és sietve felmegy a lépcsőn a harmadik emeletre. Dehogy is száll liftbe - még hogy ő megfogja valaki után azt a borzalmas fogantyút?

Anna már várja. Szerényen, de ízlésesen berendezett kétszobás lakás - kényelmes ágy és jópofa hófehér kanapé a nappaliban, és minimál stílusú alacsony fekete szekrénykék szerte széjjel a fal mentén. Az asztalon kis salátás tálak, benne ízlésesen elhelyezett „kertvarázs” saláta, és egy kis Bacardi Mojito.

- Na gyere, ülj le, és mesélj! -invitálja barátnőjét a kanapéhoz, és már nyomja is kezébe a bacardis poharat - Gáborral van baj?

- Jaj, hagyd, ne is bosszants föl azzal, hogy felhozod! Örület, hogy mennyit veszekszünk az utóbbi időben! Régen olyan engedelmes volt, szinte sohase mondott ellent - de most! Egyszerűen folyton ellentmond, és nekem elfogy a türelmem. Állandóan haza hurcolássza a munkáját, nem lehet beszélni hozzá, mert késő estig a jelentéseit meg a táblázatait bújjal! Tudod nagyon jól, hogy egész nap magam vagyok, hazajövök a pilatesről vagy a jógáról, aztán csak várom, nem is eszek, hogy majd

együtt elmegyünk vacsorázni, ő meg közli, hogy sok a dolga, hozzak pár szendvicset, és az neki elég! Még hogy szendvicset! Az tele van szénhidráttal - mondja, és látszik: most nagyon sajnálja magát.

- Jaj, kicsim ne vedd annyira a szívedre! Biztos van valami cél, amiért úgy hajtsz - nem gondolod, hogy esetleg kinevezés előtt áll és bizonyítania kell?

- Hát lehet... most hogy mondod, de akkor is! Nehogy már azon a másfél órán múljon, amit az Onyxban eltöltünk egy vacsorával! De nemcsak ő: mostanában anyám is teljesen ki tud hozni a sodromból - mondja mély sóhajjal. Képzeld, azt mondta, ha én ilyen nagyravágyó vagyok, meg örökké elégedetlenkedek, majd jól megcsal az uram, aztán nézhetek! Még hogy engem? Hát el tudod te ezt képzelni??

- Ugyan Dít kém, azt Kati néni csak úgy mondta! Tudod, az anyák milyenek: féltik a lányukat, más az értékrendjük. Számára a ti életek fényűzés, ő még tudja honnan jöttél, azért óv.

- Á, az egész világ ellenem esküszik! Még jó hogy te vagy nekem, édes! Abbahagyja a panaszkodást, enni kezdi a salátát, majd Annához fordul: szerinted is kiállhatatlan vagyok?

- Hogy mondhatasz ilyet! De tény, az utóbbi időben mintha megváltoztál volna - sokszor úgy érzem velem is türelmetlenebb vagy, meg se hallgatsz, kinyomod a telefont a mondat közepén. Már Zsókéval is beszéltük, hogy talán téged is egy szellem szállt meg.

- Micsoda? - kérdezte Edit és kis híján leejtette a tálkát.

- Ő olvasta egy magazinban, a „Kitör a frászl!” rovatban, hogy van ilyen, ha valakin a környezete váratlanul változást észlel, annak nagyon sokszor az az oka, hogy a lakásában negatív erők vannak jelen, vagy őt magát megszállta egy vagy akár több szellem - magyarázza lelkesen Anna, és feláll. Gyere át a másik szobába, épp töltön van a tabletem, meg akarom neked mutatni az újságcikket amit átküldött a Zsóka.

- Komolyan mondod? Lehet, hogy ezért veszek össze mostanában mindenkiel? A hűgomat is elküldtem a minap a fenébe, mert pénzt akart kölcsönkérni, pedig máskor mindig elhiszem neki, hogy elfogyott az ösztöndíja, és elsején megadja.

- Hát sajnós igen, de olvasd el a cikket, és meglátod: van segítség.

Átmentek hát a hálóba, és Edit az újságcikkbe mélyedt. Pár perc múlva felkiáltott:

- Hallgasd csak! „Amikor a környeztünk visszaigazolja, hogy szinte egyik pillanatról a másikra megváltoztunk, akkor nagy valószínűséggel el nem távozott lélek lehet rajtunk. Főleg az a gyanús, ha magunkhoz képest szöges ellentétünkkel válunk. Mondjuk egy hallgatag, visszahúzódozó, családszerető ember hirtelen agresszív válik, sőt, még kocsmáznia is kezd...” Te Anna! Lehet, hogy ezért akart a múltkor a Gábor elmenni a kollégáival bowlingozni? Lehet, hogy szellemek vannak a lakásunkban, és mind a kettőnkre rossz hatással vannak? Jaj, mindjárt elájulok! - mondta és tovább olvasott - Képzeld, azt írja ez a radieszéta segítő, hogy egyszer magán is tapasztalta ezt, azért tudja miről van szó! Neki is úgy hívták föl rá a figyelmét, hogy nem olyan, mint szokott lenni!

- Olvasd csak tovább. Ott lesz majd, hogy mit kell tenni, hová kell írni, hogy elvégezzék a szelleműzést.

Edit folytatta az olvasást, majd átküldette barátnőjével az emailt, hogy másnap reggel írhasson a magazinnak. Ezután már nem is időzött sokáig Annánál - még azt is elfelejtette, hogy az új pasiról akarta faggatni, annyira izgatottá tette az újságcikk. Hazafelé tartva engeszteléseképpen vett egy pizzát a férjének, mert most már abban bízott, csak a szellemek okozhatják az otthoni légkörváltozást, és úgy határozott, megpróbál kedves lenni, amíg mi nem derül, mitől van a feszültség köztük.

Hazaérve a férje éppen telefonált, és látszott rajta, hogy már régen elszállt a rosszkedve. Edit belépett a konyhába - gondolta, beviszi neki tálcán a pizzát mire befejezi a telefont, de a jókedve rögtön füstbe ment: az asztalon egy félig megevett pizzát és egy felbontott sört talált.

- Te képes voltál pizzát hozatni és nélkülem enni amíg odavoltam? - üvöltötte az éppen belépő férjnek.

- De kicsim, hát honnan tudtam volna, hogy hová mentél és mikor jössz? - próbált védekezni. Még hívtalak is, de nem vetted fel..

- Micsoda? Ne keress kifogást! Ahogy kivettem a lábam biztos rögtön sörözni kezdte! Csak alibi volt azt a hülye munka, hogy menjek el itthonról!

- dühöngve vágta be a hálószoba ajtaját, rég megfeledkezett az útközben tett fogadalmáról, hogy türelmes lesz amíg nem beszél a „szellemirtóval“

Duzzogva feküdt le, és csak nehezen aludt el. Másnap, amikor felébredt a férje már nem volt sehol: valószínűleg lement futni és utána elhúzott dolgozni - gondolta - és első dolga volt, hogy bekapcsolja a telefont: jött-e valami üzenet. Megörült Anna emailjének, rögtön elolvasta a cikket újra, megtalálta a címet ahová üzenetet kellett küldeni, és fotót a lakásbelsőről, ahol a rossz szellemek létezését gondolja. Gyorsan csinált néhány fotót - azért igyekezett, hogy ne csak a berendezés, hanem a komód üvegajtájában visszatükröződve hibátlan alakja is jól látsszon, hátha valami jó hapsi az a radiesztéta. Végül elküldött egyet a férje íróasztaláról is, hátha kiderül, hogy Gáboron is vannak szellemek.

Az elkövetkező egy hét türelmetlen várakozással telt el. Naponta százszor megnézte a postafiókját, még fel is hívta a szerkesztőséget, hogy megkapták-e a levelet, de ott úgy tájékoztatták, a segítő munkatársat nagyon sokan keresik, és ő naponta csak legfeljebb három hölgynek tud tanácsot adni, mert különben lemerül az energiája és nem lesz hatásos a szellemek elvezetése. Végül egy hét után jött a válasz: a segítő megvizsgálta a lakásukat, és igenis tele van a szoba feszültséggel, idegességgel, boldogtalansággal. Dimenziókaput ugyan nem talált benne Ernő, de Editen három el nem távozott lélek is lakozik, nem is csodálja, hogy felbolydult az élete. Lehetséges, hogy a ház, amelyben élnek egy régi villa, amelyben akár több ismeretlen is elhunyt az évek folyamán? Edit megborzongott a sorok olvasása közben: Úristen! Én ragaszkodtam ehhez a házhoz a nagy kert, meg a kilátás miatt! Lehet, hogy nem kellett volna? Végigolvasta a segítő válaszát, aki közölte vele, három napon belül sor fog kerülni a szellemek elvezetésére, és meglátja, utána minden megváltozik.

Gyorsan felhívta Annát, és elmesélte neki a választ. A barátnője nagyon megértőnek bizonyult, és azt javasolta, szerinte nézzen ki egy jó kis wellness szállót, foglaljon egy szobát, és menjen el otthonról, amíg a rontás meg nem szűnik.

- Hidd el, pár finom kényeztető masszázs, meg egy remek tisztító kúra, és mire megjössz, a házban sem lesznek már szellemek, új életet kezdhetsz. Te! Szerintem Gábornak ne is szólj semmit, csak üzend meg a titkárnőjével, hogy pár napig ne keressen, mert meditálnod kell. Aztán majd meglátod, mennyire más lesz minden itthon mire visszajössz!

Edit hálás volt a barátnőjének a jó tanácsért, gyorsan megkereste azt a Kőkapu Hotelt amit egyszer Gábor barátja ajánlott: azt mondta a zempléni vadászkastély maga a csoda: nincs térerő, senki sem fog utolérni, teljes lehet a kikapcsolódás. Gyorsan foglalt szállást - nem volt olcsó, de gondolta, ez a pihenés mindent megér. Összecsomagolt pár holmit, aztán firkantott pár sort Gábornak: gondolta nem zavarja a munkahelyén, ha majd hazaér nagyot néz, hogy ő nincs sehol. Legalább elgondolkodik, hogy mi lehet velem, biztos még sajnál is, ha azt írom, regenerálódnom kell, teljesen kivagyok az elmúlt hetek feszültségétől.

Négy nap telt el, mire Edit hazatért. Útközbe még beugrott a kozmetikába, csináltatott egy új frizurát is, aztán odakanyarodott a házukhoz, be se ment a garázsba, hanem csak a kertbe állt be - gondolta így nem hallja meg Gábor hogy megjött, meg akarta lepni. Már előre eltervezte, hogy most aztán nincs mentség: elmeséli neki a szelleműzést, és utána elmennek abba a Michelin csillagos étterembe amiről Olgától hallott. Elfordította a kulcsot a zárban, belépett, és tekintete Gábor dzsekijét kereste a fogason. Nincs még itthon - állapította meg csalódottan. Nem baj, akkor legalább kipakolok, előveszek egy üveg pezsgőt és várok - gondolta és belépett a nappaliba. Hirtelen nem tudta, mi a furcsa a szobában, de aztán rájött: nem voltak ott Gábor könyvei a polcon, se a hifi berendezés, sőt a tv is hiányzott.

Jézusom! Ide betörtetek?! - kiáltott fel. Berohant a hálóba, és meglátta Gábor szekrényének nyitott ajtaját és benne a tátongó ürességet. Az ájulás környékezte. Lerogyott az ebédlőasztal mellé, és akkor meglátta a levelet amit ő hagyott itt. Át volt húzva, és az aljára pár új sor került:

„Ne keress, én sem kereslek. Átköltöztem Annához és elutaztunk Thaiföldre. Emlékszel? Megígérte: majd meglátod, mennyire más lesz minden itthon mire visszajössz!”

Kovács Éva: Az én nyulam

1959 májusában érettségi vizsgára készültem. Miután elballagtunk, megírtuk az írásbeli dolgozatot, nem kellett tovább iskolába járnunk. Tanulmányi szabadságon, otthon tanultunk.

Én június 5.-re voltam beosztva érettségire. Még volt több mint 2 hetem a felkészülésre.

Gyönyörű május volt otthon, a falunkban. Minden zöld volt és virágzott. Ráadásul nem kellett 5-kor felkelni, mentesültem a kapálások alól is. Most megengedték a szüleim, hogy amíg az érettségire készülök, ne járjak kapálni a földünkre Ezen a két héten kímélt a család, csak tanulnom kellett. Én egy kicsit ünnepnek éreztem ezt az időszakot.

-Verának tanulnia kell, itthon marad. - mondta anyukám, mikor mentek apukámmal a határba dolgozni.

Így a ház, az udvar, a kert, a tyúkok, malacok az én felügyeletem alá kerültek. Ezt is élveztem, hiszen általában nem maradhattam otthon sohasem, ha munka volt a határban és én is mindig kivettem a részem.

Most viszont tanultam. Tetszett nekem, hogy zavartalanul tanulhatok. Először a szobában, de egy óra múlva már kimentem a kertbe. A kert óriási volt, 2000 m². A ház előtt is volt, és mögötte is. Végignéztem a virágokat: virágzik-e már a bazsarózsa, hogyan fejlődik a petúnia. A jázminfa is bimbós volt, s még volt egy pár kései orgonavirág is. De rádöbbentem, hogy már nem tanulok, hanem csak gyönyörködöm a szép májusi kertben.

Visszamentem az udvarra, ahol „kot-kot-kotkodács, kot-kot-kodács, hangzott mindenhol. Jaj, a tyúkok! Volt vagy 50 tyúkunk, s azok össze vissza tojtak az általuk kiválasztott helyekre. Bár volt tyúkól, de azt nem szerették. Volt olyan tyúk, amelyik a malacól tetejére, a másik az istálló padlására, majd a fészkerbe, sőt a szalmakazal tetejére vagy oldalába fészket készítettek maguknak, s oda jártak rendszeresen tojni. Most az én feladatomból volt a tojások összeszedése is. Gyorsan egy kis szakajtóval a kezemben összeszedtem a tojásokat. Utolsónak a szalmakazal tetejére mentem. Egy hosszú létrán másztam fel. Gyönyörű volt a kilátás!

Gyorsan kicseréltem a szakajtót a történelemkönyvemre és felmentem oda tanulni. Ott valahogy könnyebben ment a tanulás.

Éppen az első világháború következett. Valahogy ezt a részt sohasem szerettem. Roppant ostobaságnak tartottam. Felháborodtam, hogy anynyi embernek meg kellett halnia. Bevallom, a mai napig sem békültem ki azzal a ténnyel, hogy ilyen buta volt az emberiség.

De volt bőven más tananyag is. Már korábban készítettem egy tanulási tervet, de szerencsére ezek már csak ismétlések voltak. Mindig betartottam az aznapi előírást, s így viszonylag nyugodtan készültem az első nagy vizsgámra. De emlékeztem arra is, hogy mit tudtam jobban, mit kevésbé. Kissé zavart, hogy úgy éreztem, mindig elkalandozik a figyelmem a tanulásról.

A szalmakazal után a nyári konyha következett. Már ekkor ott főztünk, mert úgy egyszerűbb volt. Közelebb volt a gémeskút és a favágó tuskó, ahol a gallyakat, fahasábokat vágtuk össze.

Akkor még nem volt villany a faluba, sem víz, sem gáz. Ősi szabályok szerint éltünk, dolgoztunk. Este itt, a nyári konyhában fogyasztottuk el a vacsorát is. Vacsora közben szóltam anyukámnak:

- Holnap szeretnék kimenni a szőlőbe. Biztosan már pirosodik a cseresznye, s talán van egy kis szamóca is. Majd ott tanulok.

- Holnap úgyis kenyeret sütök. Édesapád a malomba megy Ónodra, én pedig itthon leszek. Menjél nyugodtan -válaszolta anyukám.

Másnap korán ébredtem egy szentelen, kis madárfüttyre: „Fütyül a rigó, sárga meg a dió”- halottam. Kinéztem az ablakon, hát csodák csodája egy igazi rigó volt. Sárga volt, és a diófán fütyörészett. Azóta sem láttam olyan szép madarat.

Gyorsan, vidáman felkeltem. Odakint a nyári konyhában anyuka dagasztotta a kenyeret. A sparhelton volt egy frissen főzött cikória kávé s egy kis bundás kenyér.

Megreggeliztem, s utána elindultam a szőlőbe.

A mi szőlőnk a Muhi pusztán volt, egy homokos domboldalon. A nagycsési dűlőút

vezetett oda. A házunktól 10 perc járásra volt egy útszéli fészület, mellette kellett a földünkre befordulnom. Szerettem ezt a fészületet. Egy tábla volt az aljára feltéve: „Isten dicsőségére állította Ruzsvánszky István” Léckerítéssel volt körbe kerítve és a „kiskertbe” virágokat ülettünk. Volt amikor tavasszal búzaszenteléskor ide jött ki a pap a körmenettel és itt szentelték meg a leendő búzatermést. Így ki-

csit mindig szakrálisnak éreztem ezt a helyet. Most befordultam balra a szőlők felé, ami kb. 50 méter távolságra volt. Egy nagy lóhere táblán átvágva jutottam el a szőlőkhöz, s a mellette álló hatalmas cseresznyefához. Kicsit minden olyan álomszerű volt. Sugárzón sütött a Nap és én boldog voltam. Lenéztem a lábam előtt elterülő lóhere táblára. Vajon van-e négylevelű lóhere? Az állítólag szerencsét hoz.

Furcsa, gyerekes gondolatom támadt: - Ha most találok négylevelű lóherét, biztosan sikerül az érettségi vizsgám.

Becsuktam a szemem, majd léptem három lépést előre, s hirtelen lenéztem a lábam előtt lévő lóherékre. S ott volt!

- Hopp! Négylevelű! - sikítottam egy picit. S ott is- ott is láttam a többi négy levelűt.

Összesen 9 db-ot szedtem össze két perc alatt. Vigyázva eltettem őket a szatyromba a könyvem mellé. Egyre jobban éreztem magam.

Végre célhoz értem. Ott voltak a szőlőtőkék, a pár négyzetméter számocska, s a cseresznyefa, pirosodó cseresznye szemekkel. Úgy láttam a fa tetején már érettebbek a szemek. Nem sokáig gondolkodtam, s már másztam is fölfelé a fára. Nem jelentett gondot, már kicsi korom óta minden évben felmásztam a tetejére. A tetején négyfelé ágazott a felső ág, s ezáltal egy „kis szék” keletkezett, amibe beleültem, s még tanulni is tudtam. Igaz, először az előttem kitérült gyönyörű tájban gyönyörködtem.

Nyugatra láttam a Bükk hegység vonulatát, az emődi és a nyéki dombokat, észak-kelet irányba a csécsi és a sajtószögédi templomtornyot, délkeletre Hejőbábát.

Nehezemre esett a könyvet előhúzni és tanulni, miközben egy-egy szem cseresznyét is csipegettem.

1241. április 11-én volt a muhi csata- olvastam. A muhi csata? Én éppen a Mulató nevű határ részen voltam. Ott ahol a csata előtt lévő éjjel a magyarok mulattak szekérlánccal körbezárva. Olyan valóságos volt az egész. De eszembe jutott, hogy tőlem vagy tíz évvel öregebb Helcman Juliska azt mesélte, hogy az ő gyermekkorában a gözeke koponyákat forgatott ki a halom-domb környékén a földből.

Megérintett a történelem szele. Kicsit büszke lettem, hogy ott lehetek ezen a fontos, szomorú történelmi helyen.

Kis idő múlva elfáradtam. Lemásztam a „kis-székből”, a szőlőtőkék közé leterítettem egy pokrócot és oda telepedtem. Most már komolyan tanultam. Volt mikor felálltam, és hangosan elmondtam a Muhi csata történetét. Úgy éreztem, mintha a történelem szele suhant volna át, ezen a szép tavaszi határom. De nem ábrándoztam, hanem tanultam tovább. Igaz, hol felálltam, hol leültem, térdepeltem, de mindig szorgalmasan tanultam.

S akkor történt velem valami furcsa. Valami, ami soha többé nem fog velem megtörténni.

Éppen letettem a könyvet és ültem a szőlőtőkék között félig lehunytt szemmel ismételve Mária Terézia uralkodását, amikor valami súlyos dolog az ölembe ugrott. Én automatikusan megfogtam egy nyulat. Egy igazi nyulat! A következő pillanatban átugrott a fejem fölött egy kutya, amelyik üldözte a nyulat, s az védelmet keresve pontosan az ölembe ugrott. Én fogtam erősen, a kutya vicsorgott rám, de nem féltém tőle, s nem adtam neki oda a nyulat. Végül a kutya tudta, hogy én ember vagyok, s őneki szót kell fogadnia, s ott hagyta nekem a zsákmányt. Nem is tudom, hogy tudtam ilyen bátor lenni.

A nyúl erősen ugrált a kezemben, még a szoknyámat is eltépte a lábával. Alig bírtam fogni. Vége lett a tanulásnak, indultam haza. Nagy-nehezen sikerült hazamenni a nyulammal. Nagyon nehéz volt kézben tartani.

Anyuka csak nézett rám, mikor átadtam neki a nyulat. Nem akarta elhinni, hogyan került hozzám, de azt még kevésbé tudta elképzelni, hogy netalán futkároztam volna a nyúl után, s úgy fogtam volna meg.

De mégis... Ez képtelenség! Hogy sikerült?- kérdezte .

Igazán nem volt nehéz- huncutkodtam. Segítettek a történelem szereplői, IV Béla és a szegény hadsereg..

Végül jót neveltünk, s nyulat egy üres ketrecbe zártuk.

Természetesen sikerült az érettségim is. Történelemből I. Pétert húztam, sikeresen elkerülve a világháborúkat...

Győri Nagy Attila: Jó szemek

Alfréd már közel 20 éve foglalkozott szellemidézéssel. Sok mindenben kérte a segítségüket: áldást, útmutatót, válaszokat kapott tőlük és bár szinte mindenki csalónak, vagy minimum bolondnak tartotta, az igazságot csak ő tudta. Az esetek többségében tényleg sikerült megidéznie egyet-kettőt közülük, ha meg éppen nem, hát kitalált valamit. A sok gyakorlat miatt rendkívül ügyesen kezelte az ilyen helyzeteket, mindenkit meg tudott tévesztetni. Nem látta őket, de érezte a jelenlétüket, néha hangokat is hallott és a legtöbbször határozottan tudta, mit akarnak közölni vele. Sok ügyfele volt, előjegyzést kellett vezetnie róluk. Az emberek sokszor bármibe képesek kapaszkodni, ha a boldogulásukról, vagy épp a szerelmükről van szó.

Régóta dédelgetett vágya válik most valóra, céget alapított, berendezte lakását a helyhez illően és a bejáratra is felkerült egy nagy tábla "Jó szellemek" felirattal. Volt itt minden: varázsgömb, cigánykártya, egy tálban kávézacc... Fogalma se volt, hogyan működnek ezek, haszontalan tárgyaknak tartotta őket, de az emberek hajlamosak hinni bennük. Végülis, mivel rendezzen be egy szellemtanyát, ha nem ilyen és hasonló dolgokkal. Estére rendszeren elfáradt a rendezkedéstől, boldogan körbenézett nappalijában, majd nyugovóra tért. Holnap új nap kezdődik. Minden ugyanúgy, de mégis megadva a módját.

Hajni a reggeli bevásárlását intézte, meglátogatta a hentest, a pékséget és éppen a kedvenc zöldségese felé vette az irányt, amikor felfigyel egy táblára. Ezt most teheték ide -gondolta. Talán pont erre van szükségem, hiszen a szemem fokozatosan romlik. "Jó szemek" -hírdette a felirat, ő pedig nem sokat vacilálva, benyitott az ajtón. Belül egy újabb ajtó fogadta, kis gondolkodás után erőteljesen bekopogott.

-Jó napot kívánok! -mosolygott Alfréd -Fáradjon beljebb.

Mindketten leültek egy-egy párnázott székre, majd mielőtt megszólalhatott volna, Alfréd már meg is előzte.

-Általában nem fogadok így utcáról ügyfelet, de most kivételt tudok tenni, mert van egy szabad órám. Miben segíthetek?

- Szeretném a segítségét kérni, nem tudom, mi vár rám a jövőben. A szemem folyamatosan romlik. Meg fogok vakulni? Lehet valamit tenni ellene? -szinte kétségbeesetten beszélt.

- Értem a problémát. Megkérdezem a szellemvilágot. Kérem, most maradjon pár percig csendben, erősen koncentrálnom kell -azzal lehunyta szemét és várt. Ha a keze izzadni kezdett, már tudta, nincsenek egyedül.

Hajni szája tátva maradt a csodálkozástól, de nem mert megszólalni. Szellemvilágot? Ez meg miről beszélt?

- Szerencséje van, gyorsan ment, van is egy jó szellemünk -Alfréd kinyitotta a szemét, majd megfogta ügyfele kezét. A kéz azonban gyorsan visszahúzódott, Hajni felpattant a székből és rohant az ajtó felé. Útközben még odakiáltotta: -Maga bolond, miféle szemész maga?

Utánarohant, mert nem értette a hölgy reakcióját, de az már a sarkon túl szaladt. Visszafordult lakásához, felpillantott a bejárat fölé és mindent megértett. Jó szemek?Most jól megvicceltetek!

Sólyom Dorka: Szellemes szellemek

Mindenhol ott vannak, nem kell tőlük félni!
Szellemes szellemek, nem fognak bántani!

Széllel szálló rémhangjuk messzire repül,
Létükkel minden rossz feledésbe merül!

Szellemesek, viccesek, barátokoznának,
De félnek tőlük, így ijesztővé válnak...

Ha barátok lesztek, nem fogod megbánni,
mert egyszer majd TE is szellemmé fogsz válni!

SZELLEMES SZELLEMEK... 1.

Ők tréfás, humoros, vidám, vicces lények.
Légy barátjuk, ne bántsd őket! Ez a lényeg!

Legyél te is szellemes, ha szellemmé válsz!
Tréfálj, neved, légy boldog, bármit is csinálsz!

***

***

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal

---

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
